

Arrest

nr. 176 078 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CLAES, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit de regio Benadir, district Kahda in Mogadishu. U behoort tot de clan Sheikhal < Aw Qudub.

Uw familie zou een conflict hebben gehad met R.D.C., bijnaam Y.. Dit is iemand van de clan Abgal. Het conflict zou omtrent gronden zijn gegaan. Op 05.03.2015 zou uw nanny, uw vader, vrouw en kinderen hebben vergiftigd, dit in opdracht van Y.. Na deze gebeurtenissen is de zoon van Y. naar u toegekomen, zijn naam is Ya., hij is een politieagent. U werd meegenomen naar Medina, naar het politiekantoor. De volgende dag werd u naar CID gebracht, in de wijk Lambar 4 in Hodan. Dit was ergens begin april.

Vervolgens diende u drie keer naar de rechtbank te gaan (op 10, 11 en 15 april), deze was in Hamar Jabjab. U werd ervan beschuldigd dat u van al shabaab zou zijn, dat u mensen van al shabaab in uw huis zou hebben wonen. Er was een getuige aanwezig die dit bevestigde. U werd veroordeeld tot een levenslange celstraf. Y. zou dit zo gepland hebben, hij zou die mensen geld hebben gegeven. U werd meegenomen naar een gevangenis in Hamar Jabjab. U werd daar heel erg ziek en werd naar het ziekenhuis van Medina gebracht, dit was op 02.07.2015. U bent vervolgens kunnen ontsnappen uit het ziekenhuis.

U vluchtte via Oeganda en via een onbekend land naar België en kwam op 21.07.2015 in België aan, waarop u op 23.07.2015 asiel heeft aangevraagd.

U legt ter staving van uw asielaanvraag geen documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er twijfels rijzen omtrent uw voorgehouden profiel. Zo verklaart u eerst dat het district Kahda vroeger heel lang geleden platteland zou zijn geweest en dat arme mensen daar zouden hebben gewoond (cgvs p. 6). Jullie zouden arme mensen zijn en zouden niet kunnen vechten (cgvs p. 8). Evenwel later tijdens het gehoor voor het Commissariaat stelt u dat u 20 gronden in uw bezit zou hebben (cgvs p. 30). Bovendien zou u een nanny in dienst hebben gehad om voor uw kinderen te zorgen. Uw vrouw zou eveneens een winkel hebben gehad in het district Medina. Het is merkwaardig dat u eerst stelt dat u tot een arme bevolkingsgroep zou behoren, om vervolgens toe te geven dat u in het bezit was van 20 gronden en dat u welstellend genoeg was om een nanny in huis te nemen en dat uw vrouw een winkel had. Dit brengt op zijn minst uw profiel als arme inwoner, (recent) van het Kahda district afkomstig, aan het wankelen.

Uw recente herkomst van het Kahda district in Mogadishu komt verder in het gedrang, gezien uw dermate slechte socio-politieke kennis van het district. Er werd u veelvuldig de kans geboden om uit te leggen wie er achtereenvolgens aan de macht was in uw regio, evenwel blijft u hier in gebreke. Zo werd er u de vraag opgeworpen vanaf wanneer tot wanneer al shabaab aan de macht was in Mogadishu, meer specifiek in het Kahda district. U stelde toen het volgende: 'wij wisten niet, ik wist niet toen de overheid van Abdullahi Yusuf er was, toen hebben we gehoord dat al shabaab binnen is gekomen' (cgvs p. 17). Toen u gevraagd werd wanneer dit was, stelt u dat u de datum echt niet kan zeggen, u zou alleen gehoord hebben dat al shabaab de macht zou hebben gekregen (cgvs p. 17). Toen u nogmaals werd gevraagd of u dat dan niet heeft gezien, toen ze de macht overnamen, aangezien u daar was, stelt u het volgende: 'ik heb al shabaab niet gezien, ik heb ze echt niet gezien, ik heb het van de radio gehoord, maar ik heb ze echt niet gezien' (cgvs p. 17). Toen er u werd opgeworpen dat ze toch aan de macht zijn geweest in uw regio, stelt u dat u dit heeft gehoord, maar dat u er nooit bent geweest toen al shabaab de macht had, u zou ze niet hebben gezien (cgvs p. 17). Er werd u nogmaals gevraagd of ze nooit aan de macht zijn geweest waar u woonde, waarop u stelde waar u woonde niet, vroeger zou Hizbul Islam de macht hebben gehad, daarna zouden ze zijn weggegaan (cgvs p. 17). U nogmaals de kans geboden om te vertellen of al shabaab in het Kahda district aan de macht is geweest, stelt u het volgende: 'Hizbul Islam had de macht, daarna zijn ze weggegaan, zo heb ik het gehoord. Ik weet niet hoe het met de machten is, ik weet niet wie de macht heeft en wie niet'. (cgvs p. 18). U nogmaals dezelfde vraag gesteld om duidelijkheid te scheppen over de aanwezigheid van al shabaab in uw regio, zegt u dat Hizbul Islam vroeger de macht had, dat ze toen samen waren, u hoorde dat Hizbul Islam de macht had en dat u daarna heeft gehoord dat al shabaab de macht had (cgvs p. 18). Vervolgens werd er u letterlijk gezegd dat u op de vraag diende te antwoorden, namelijk of al shabaab in het Kahda district aan de macht is geweest, ja of neen. Hierop stelde u 'ja vroeger wel' (cgvs p. 18). Als u dan verder wordt gevraagd wanneer ze dan de macht hebben gehad, zegt u het volgende: 'neen dat weet ik niet. Ze woonden buiten Kahda, ze zijn niet binnen Kahda gekomen en ze hebben nooit daar gewoond, niet in het district Kahda, wel erbuiten. Maar ze noemen het ook Kahda, net buiten Kahda. In de wijken binnen Kahda, was er geen al shabaab daar' (cgvs p. 18). Het is ongeloofwaardig dat u uw hele leven in het Kahda district zou hebben gewoond en dat u niet op de hoogte zou zijn van de periode dat al shabaab in uw district (Kahda) aanwezig was. Temeer u toegeeft dat u soms naar het district Medina ging, waar uw vrouw een winkel zou hebben gehad. Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u, reizend doorheen Mogadishu van het ene district naar het andere, op de hoogte bent van de aanwezigheid van al shabaab en de periode waarbinnen dit plaatsvond. Bovendien is het op zijn minst gezegd vreemd dat u, als hulp van uw vrouw in haar winkel, niet met inwoners van het district Medina zou praten over de aanwezigheid van al shabaab en de problemen die zich hieromtrent stellen. Zelfs al zou u niet vaak naar de winkel van uw vrouw gaan, zou men nog kunnen verwachten dat uw vrouw zelf, als uitbaatster van een winkel in een district waar Al Shabaab aanwezig is geweest, u voldoende zou

informereren over hun aanwezigheid en de mogelijke problemen die zij als winkelluitbaatster hiervan ondervindt. Als u geconfronteerd wordt met dit gegeven, zijnde dat u ook naar andere districten bent gegaan binnen Mogadishu, zegt u dat u niemand van al shabaab heeft gezien toen u naar Medina ging (cgvs p. 19). Er werd u toen letterlijk opgeworpen dat u heel weinig weet over al shabaab, wanneer ze er waren, en over de politieke situatie. U stelt hierop het volgende: 'Ik heb al shabaab niet gezien in Medina. Ik heb gehoord dat al shabaab gemaskerd is, ze vermoorden telkens mensen, ik heb dat gehoord, maar ik heb echt geen lid gezien, ze zijn altijd gemaskerd, ik weet dat ze altijd daar de mensen vermoorden. Ze hebben nooit in Medina gewoond, al shabaab, maar ze vermoorden daar mensen, komen binnen en vermoorden wie ze willen. Al shabaab heeft niet de macht in Medina' (cgvs p. 19). U nogmaals geconfronteerd met hoe vreemd het is dat al shabaab de macht heeft gehad in Mogadishu, u reisde doorheen Mogadishu, maar u totaal niet weet in welke periode ze er waren en welke periode ze ergens de macht hadden, zegt u het volgende: 'De tijd van Abdullahi Yusuf had al shabaab overal de macht. Ik heb ze echt niet gezien, ik heb alleen over hun gehoord. Ik ging altijd naar mijn huis en die winkel, ik ging nergens anders. Ik heb altijd gehoord al shabaab is hier, is daar, ze hebben dat gedaan. Je hoort wel heel vaak over al shabaab, maar ik heb ze echt niet gezien' (cgvs p. 19). Er werd u dan ook uitgebreid de kans gegeven om over de periode en over de aanwezigheid van al shabaab in uw district en bij uitbreiding in Mogadishu, te vertellen. U blijft hieromtrent evenwel niet enkel in gebreke, u kan ook geen afdoende verklaring bieden waarom u hier niet van op de hoogte zou zijn. Uw verklaringen overstijgen de algemeenheden niet, u kan helemaal niets over de aanwezigheid van al shabaab vertellen in Kahda en bij uitbreiding in Mogadishu. Het is niet aannemelijk dat iemand, die eigendomsproblemen met een andere clan aanhaalt, zo slecht op de hoogte is van de machtsverhoudingen in zijn district.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kahda, laat staan er betwiste eigendommen te hebben gehad. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde district van herkomst in Mogadishu kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in het district Kahda heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in dit district hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft uw voorgehouden vervolgingsfeiten, kan er verder nog het volgende worden gesteld.

Uw beperkte kennis van de machtsverhoudingen binnen het district waar u beweert gewoond te hebben deden reeds vragen rijzen bij uw beweerde (eigendoms)problemen met de Abgal die reeds jaren aan de gang zouden zijn.

Vervolgens beweert u dat leden van de Abgal-clan jullie gronden en jullie geld zouden afnemen. U zou problemen hebben gehad met R.D.C., bijnaam Y., van de clan Abgal. U slaagt er evenwel niet in te benoemen wanneer de problemen met deze man, die de kern van uw relaas uitmaken, zouden zijn begonnen. Toen er u immers werd gevraagd welke conflicten jullie reeds hebben gehad, stelt u dat er geen conflict is geweest, ze zouden de grond willen, ze zouden willen waar jullie wonen, ze zouden zeggen dat het voor hun is (cgvs p. 25). Als er u gevraagd wordt dat jullie daar dan vroeger toch conflicten over hebben gehad, zegt u 'neen er waren geen conflicten' (cgvs p. 25). U nogmaals gevraagd, als ze de grond willen, dat er dan toch conflicten zijn, zegt u dat het mondeling was, jullie hadden toen niet echt een conflict, ze wilden jullie altijd vernietigen (cgvs p. 25). U gevraagd naar hoeveel keer u die Y. heeft gezien, zegt u het volgende: 'wat ze graag wilden, was de grond. Sinds mijn vader neen heeft gezegd, daarom hebben ze dat gedaan, daarvoor zijn ze twee tot drie keer naar mijn vader gekomen, niet ik, ze wilden altijd met vader spreken, niet met mij. Mijn vader woonde bij mij, daarom was ik een doelwit' (cgvs p. 25). Toen u ter bevestiging werd gevraagd of Y. dus twee tot drie keer bij uw vader was gekomen om de grond af te nemen, zegt u plots dat u het niet zeker weet, of het drie keer of meer was, uw vader kwam altijd zeggen ze zijn naar mij gekomen, en ze hebben weer gevraagd, iedere dag was er iets aan de hand (cgvs p. 25). Het is frappant dat u niet zou weten hoe vaak uw vader lastig zou zijn gevallen door Y., gezien uw hele relaas op het conflict met deze persoon is gebaseerd. Men zou op z'n minst kunnen verwachten dat u op de hoogte bent van het volledige verloop van het conflict, gezien uw gegronde vrees hierbinnen zou moeten gekaderd worden.

Nog opmerkelijker is dat u omtrent het begin van de disputen, bij het commissariaat iets anders verklaart dan bij DVZ. Zo stelde u bij DVZ dat de problemen rond 2010 begonnen, terwijl u bij het commissariaat stelt dat Y. in 2007 een eerste keer zou zijn langsgekomen. Er zouden toen heel veel oude mannen zijn bij elkaar gekomen, toen zeiden ze dat het hun grond was en niet die van jullie, de oude mannen waren het er niet mee eens en ze zijn weggegaan en ze zeiden 'ok jullie zullen het zien' (cgvs p. 25).

U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat 2007 de dag zou zijn dat ze gingen samen zitten, de ouderen. Uw eigen problemen zouden zijn begonnen toen uw familie vermoord werd (cgvs p. 30). Het is opmerkelijk dat u bij DVZ 2010 aangeeft als het begin van uw problemen, terwijl u bij het Commissariaat stelt dat de problemen in 2007 zijn begonnen. Men kan redelijkerwijs verwachten dat iemand die een persoon ervan beschuldigt zijn gehele gezin te hebben vermoord, op z'n minst kan duiden wanneer hij voor de eerste keer in conflict zou zijn getreden met de moordenaar van zijn gezin. Bovendien is het ongeloofwaardig dat de problemen toen al zouden zijn aangevangen, maar dat uw gezin pas in maart 2015 zou zijn vermoord. Als u gevraagd wordt naar een verklaring hiervoor, stelt u dat u dat niet kan weten. Ze waren van plan, u weet niet waarom het zo lang zou hebben geduurd (cgvs p. 26). Het is onwaarschijnlijk dat iemand pas zoveel tijd later zou overgaan tot het plegen van dergelijke feiten.

Het is ook opmerkelijk dat u niet weet of deze persoon nog van andere personen de gronden wou afnemen. Zo stelt u dat de Abgal zouden zeggen dat heel Kahda voor hun is, dat alles voor hun zou zijn (cgvs p. 26). U gevraagd dat ze dus nog conflicten hebben met andere personen, stelt u dat u dat niet kan weten, maar dat jullie altijd problemen hadden met hun (cgvs p. 26). Het is ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van conflicten tussen Abgal en andere personen, zeker gezien u reeds heeft verklaard dat iedereen elkaar daar zou kennen (cgvs p. 24).

Voor wat betreft de vergiftiging van uw kinderen, dient er opgemerkt te worden dat u toch wel heel snel tot het besluit komt dat uw nanny mee betrokken is in een complot. Er dient immers te worden opgemerkt dat u eigenlijk geen concrete elementen aanbrengt die erop wijzen dat uw nanny betrokken zou zijn. Bovendien kan worden opgemerkt dat u ook niet zeker weet of uw nanny op vraag van Y. uw vader, vrouw en kinderen zou hebben vermoord. U stelt immers gewoon het volgende: 'ze (de Abgal) zijn eerder naar haar (uw nanny) toegekomen, iedereen kent elkaar daar, daarom, ik wist dat het de Abgal was, dat zij dat tegen haar hebben gezegd' (cgvs p. 24). Als u wordt gevraagd wie de opdracht heeft gegeven om vergif in het eten te doen, zegt u: "Ik kan dat niet weten, maar ik weet het honderd percent zeker, dat het deze mensen waren, Y., R.D.C.. Ze kunnen u zomaar vermoorden, als je een zakje bijhebt, voor 1000 shilling, kunnen ze u zomaar vermoorden' (cgvs p. 25). Als u wordt gevraagd waarom u zo zeker bent dat deze persoon het heeft gedaan, zegt u dat het die mensen zijn die tegen u zeiden dat u van al shabaab was, ze zouden toen gezworen hebben dat ze jullie allemaal zouden vernietigen' (cgvs p. 25).

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan voorgaande verklaringen, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde opsluitingen en veroordelingen, die eveneens voortvloeien uit uw voorgehouden problemen met Y.. Bovendien verklaarde u bij DVZ dat een man genaamd C., die uw reis zou hebben betaald, het hoofd van het ziekenhuis zou hebben afbetaald in ruil om u te laten gaan. Bij het Commissariaat stelt u evenwel dat Dokter X., de man van uw tante, u geholpen zou hebben. Pas toen u hiermee werd geconfronteerd, stelde u plots dat C. de man is van uw tante, dat hij geld heeft gegeven aan de dokter, zodat de dokter u zou helpen (cgvs p. 29). Eerder tijdens hetzelfde gehoor had u nochtans uitdrukkelijk verklaard dat dr. X. de man van uw tante was en was er geen sprake van geld dat betaald werd. U vermeldde dat hij 'besloten' had u vrij te laten. Het is opmerkelijk dat u zelfs tegenstrijdige informatie geeft omtrent uw ontsnapping, gezien u toch veroordeeld werd tot een levenslange opsluiting en men redelijkerwijs zou kunnen verwachten dat zoiets in het geheugen gegrift zou staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van

willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Mogadishu, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten.

In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker: "Verslag Human Rights watch 2015: "World report 2015 Somalia"", "Krantenartikel dd. 09/04/2016", "Krantenartikel dd. 01/06/2016", "Verslag van Human Rights Watch dd. 27/01/2016", "Verslag van Human Rights Watch dd. 30/09/2015" en "Verslag UNHCR dd. 21/10/2013".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 juni 2016 in een eerste middel een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukt dat hij inderdaad geen documenten voorlegt ter staving van zijn asielrelaas, maar acht het "algemeen geweten dat men moeilijk een identiteitsbewijs kan verkrijgen van de Somalische staat, alsook een geboorteakte".

Hij erkent dat hij stelde dat hij arm was en daarom niet kon vechten, maar meent dat hij vooral de nadruk wou leggen op het niet kunnen vechten. Hij bevestigt dat hij geen periode kon geven van de aanwezigheid van Al Shabaab, maar wijst dit aan het feit dat "hij deze mensen niet heeft gezien, doch er enkel over heeft gehoord". Hij wijst erop dat hij wél "perfect, uit zichzelf, de namen (kan) geven van twee personen die te maken hebben met de macht in Somalië, met name Hizbul Islam en Abdullahi Yusuf". Hij klaagt aan "dat er geen bijkomende vragen werden gesteld omtrent straatnamen, hotels, AMISON,..".

Omtrent zijn eigendomsproblemen voert verzoeker aan dat hij verklaarde "dat hij niet weet of ze twee of drie keer bij zijn vader zijn gekomen, doch dat er iedere dag wel iets aan de hand was" en "dat er iedere dag wel een conflict was omtrent de gronden". Voorts benadrukt verzoeker dat hij "de essentie van de ruzie" perfect kan uitleggen, maar "dat er geen bijkomende vragen werden gesteld omtrent de structuur van deze clan of de structuur van de clan waartoe hij behoort, met name de clan Sheikal". Wat de tegenstrijdigheden omtrent het begin van de problemen betreft, legt verzoeker uit dat hij "heeft aangegeven steeds 2007 als startperiode te hebben verklaard" en dat vervolgens deze situatie "aldus is geëscaleerd en voor verzoeker de problemen begonnen door de moord op zijn familie". Uit een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal mag, aldus verzoeker, "niet automatisch worden afgeleid dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming". Hij voegt hieraan toe dat "de vragenlijst bij DVZ zeer miniem is en aldus niet een volledig zicht geeft omtrent de situatie van de asielzoeker".

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Inzake artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet herhaalt verzoeker zijn asielrelaas en stelt hij dat hij hiervoor geen bescherming kan krijgen in Somalië, waarvoor hij verwijst naar *"Verslag Human Rights watch 2015: 'World report 2015 Somalia'"*.

Voorts meent hij dat *"de situatie in Somalië dermate onveilig is en verzoeker aldus in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus"*. Hij verwijst naar *"Verslag Human Rights watch 2015: 'World report 2015 Somalia'"*, *"Krantenartikel dd. 09/04/2016"*, *"Krantenartikel dd. 01/06/2016"*, *"Verslag van Human Rights Watch dd. 27/01/2016"* en *"Verslag van Human Rights Watch dd. 30/09/2015"*, waaruit volgens hem blijkt dat Al Shabaab bepaalde doelwitten viseert, doch zij weten dat er vele burgers om kunnen komen bij hun aanslagen, dat er meerdere burgerdoden zijn gevallen bij aanslagen in Mogadishu, dat Al Shabaab dagelijks aanslagen voert in Mogadishu met als doelwit onder andere burgers en dat er ernstige internationale misdrijven worden gepleegd in Somalië.

Hij benadrukt nog dat uit *"Verslag UNHCR dd. 21/10/2013"* zou blijken dat Somaliërs zonder netwerk in Mogadishu niet kunnen terugkeren: *"Enkel personen die een netwerk hebben in Somalië en aldus steun kunnen krijgen van o.a. hun familie zullen kunnen terugkeren naar Somalië. Aangezien de familieleden van verzoeker werden vergiftigd kan hij aldus geen beroep doen op een netwerk."*

2.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit Somalië maar brengt geen objectieve gegevens aan om dit te staven. Zijn verklaringen zijn op dit punt niet geheel overtuigend en ook ter terechtzitting werd vastgesteld dat verzoeker zijn Somalische nationaliteit niet hard kan maken. Dit klemmt te meer nu verzoekers familie grondbezitters zijn, huispersoneel heeft en uit een vooraanstaande familie komt.

Aangezien de commissaris-generaal echter wel aanneemt dat verzoeker van Somalië afkomstig is zal zijn asielaanvraag ook naar dit land beoordeeld worden.

2.6. Verzoeker verklaart vervolging te vrezen omwille van het grondconflict met Y. dat uiteindelijk uitmondde in een (vervalste) veroordeling voor verzoeker. De Raad hecht echter geen geloof aan zijn asielerlaas.

2.7. Vooreerst maakt verzoeker zijn profiel en (recente) herkomst geenszins aannemelijk. Zo verklaarde verzoeker enerzijds dat ze arme mensen waren en niet konden vechten (gehoor, p. 8), terwijl anderzijds uit zijn verklaringen blijkt dat hij in het bezit was van 20 gronden, dat hij een nanny in huis had, dat zijn vrouw een winkel uitbaatte in Medina en dat de echtgenoot van zijn tante arts was en dus gestudeerd had. Dat verzoeker vooral de nadruk wou leggen op het niet kunnen vechten, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker eveneens meermaals benadrukte dat hij in een arme regio woonde (*"de arme mensen hebben daar gewoond. Het is heel rustig daar heel arme mensen wonen daar."* en *"We zijn arme mensen."*; gehoor, p. 8), noch aan de vaststelling dat verzoeker zelf alleszins niet in armoede leefde, doch integendeel gronden bezat en dus behoorde tot een bevolkingsgroep die geen financiële of maatschappelijke problemen had 'neen er waren geen conflicten' CGVS-gehoor p.25.. Over de socio-politieke situatie in zijn regio was verzoeker dan weer geheel onwetend. Indien verzoeker zijn hele leven in het Kahda district zou hebben gewoond dan had hij op de hoogte moeten zijn van de periode dat Al Shabaab in zijn district aanwezig was (gehoor, p. 17-19). Verzoeker kon echter niet aangeven wanneer Al Shabaab de macht heeft gehad in Mogadishu, hoewel hij regelmatig doorheen Mogadishu reisde en naar het district Medina ging, waar hij zijn vrouw hielp bij het uitbaten van de winkel, waardoor hij zich in het maatschappelijk leven begaf en zo regelmatig met verschillende mensen in contact kwam. De uitleg in het verzoekschrift - *"hij deze mensen niet heeft gezien, doch er enkel over heeft gehoord"* en dat hij wél *"perfect, uit zichzelf, de namen (kan) geven van twee personen die te maken hebben met de macht in Somalië, met name Hizbul Islam en Abdullahi Yusuf"* – is bezwaarlijk ernstig nu de Al Shabaab, zoals alle Somalische machtshebbers geenszins clandestien opereerden. Verzoeker licht dit ook ter terechtzitting niet toe. Er kan bovendien, gelet op het profiel van verzoeker, verwacht worden dat hij de machthebbers en krijgsheren - desnoods niet geheel chronologisch - kan toelichten, weet wie hij moet vrezen en naar wie zijn gezin hun professionele activiteiten dient aan te passen. Verzoeker zou desgevallend met anekdotes of met levendige dagelijkse herinneringen moeten kunnen vertellen welke de milities/krijgsheren/groeperingen zijn regio onder controle hadden, gezien dergelijke kennis is om veiligheidsredenen cruciaal is.

2.8. Ook over de beweerde problemen die verzoeker zou gekend hebben met Y. legde hij ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon verzoeker niet coherent en concreet aangeven wanneer zijn problemen begonnen (verklaring DVZ, punt 3.5; gehoor, p. 25, 30), noch hoe vaak Y. bij zijn vader langskwam (gehoor, p. 25), noch of Y. ook van andere personen de gronden wou afnemen, hoewel hij zelf verklaarde dat de clan van Y., de Abgal, vinden dat heel Khada van hen is (gehoor, p. 24, 26), noch waarom de nanny betrokken zou zijn bij de vergiftiging van zijn familie (gehoor, p. 24), noch wie de opdracht zou hebben gegeven (gehoor, p. 25) en dit terwijl hij zelf stelde dat 'iedereen kent elkaar daar' (CGVS-gehoor p. 24). Dat hij *"heeft aangegeven steeds 2007 als startperiode te hebben verklaard"* en dat vervolgens deze situatie *"aldus is geëscaleerd en voor verzoeker de problemen begonnen door de moord op zijn familie"*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, strookt niet met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, alwaar hij ondubbelzinnig stelde: *"Zij eisten deze bouwgrond op. Deze problemen begonnen rond 2010. Tussen 2010 en 2015 hebben we hier veel problemen gehad met deze familie."* (verklaring DVZ, punt 3.5). Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat *"de vragenlijst bij DVZ zeer miniem is en aldus niet een volledig zicht geeft omtrent de situatie van de asielzoeker"*, merkt de Raad op dat verzoeker *in casu* niet verweten wordt te weinig informatie te hebben gegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch wel dat hij aldaar iets geheel anders verklaarde als op het Commissariaat-generaal. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Somalisch werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. De argumentatie in het verzoekschrift *"dat hij niet weet of ze twee of drie keer bij zijn vader zijn gekomen, doch dat er iedere dag wel iets aan de hand was"* en *"dat er iedere dag wel een conflict was omtrent de gronden"* bevestigt slechts het vage karakter van verzoekers asielerlaas. Verzoekers asielerlaas komt dan ook voor als een slecht ingestudeerd verzonnen verhaal. Immers dergelijke oppervlakkige verklaringen kunnen een asielerlaas geenszins staven. Het komt bovendien in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

Indien verzoeker inderdaad gronden bezat, een zekere rijkdom had, zijn vrouw handelaarster was en zijn tante gehuwd met een arts, dan kan uit zijn verklaringen niet blijken dat dit leven zich in Mogadishu heeft afgespeeld. Dat verzoeker problemen had in Mogadishu is dan ook ongeloofwaardig.

2.9. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat verzoeker wijzigende verklaringen gaf omtrent de organisatie van zijn ontsnapping uit het ziekenhuis –in zoverre zijn aanwezigheid in Mogadishu waarachtig zou zijn, wat niet het geval is. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat C. het hoofd van het ziekenhuis zou hebben betaald in ruil om hem te laten gaan, terwijl hij op het Commissariaat beweerde dat dokter X., de man van zijn tante, “besloten” had verzoeker vrij te laten. Geconfronteerd met deze incoherentie, stelde verzoeker plots dat C. de man is van zijn tante en dat hij geld heeft gegeven aan de dokter, zodat de dokter hem zou helpen (gehoor, p. 29). Dat verzoeker ook over zijn ontsnapping tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar “*Verslag Human Rights watch 2015: “World report 2015 Somalia”*”, inzake beschermingsmogelijkheden aldaar, zijn derhalve irrelevant.

2.12. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van januari 2014, “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*” van juni 2014 en “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal- Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, duren voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Er wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex en problematisch is, doch er wordt benadrukt dat om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren er diverse objectieve elementen moeten meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om geregeld aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden soms tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld in Mogadishu neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder zijn er ook soms incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een *“gewone burger”* is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het *“Upper Tribunal”* stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het *“Upper Tribunal”* meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu aldus nog problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoeker. Integendeel verzoeker maakt geenszins melding van problemen, tenzij persoonlijke problemen die zoals hoger uiteengezet, niet aannemelijk zijn. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van

willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - "*Verslag Human Rights watch 2015: 'World report 2015 Somalia'*", "*Krantenartikel dd. 09/04/2016*", "*Krantenartikel dd. 01/06/2016*", "*Verslag van Human Rights Watch dd. 27/01/2016*" en "*Verslag van Human Rights Watch dd. 30/09/2015*" - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het "*Verslag Human Rights watch 2015: 'World report 2015 Somalia'*" behandelt de gebeurtenissen in Somalië in 2014 en is aldus minder actueel dan de gehanteerde informatie. Het "*Verslag van Human Rights Watch dd. 27/01/2016*" en de krantenartikelen vermelden incidenten waarbij weliswaar burgerslachtoffers vielen, maar bevestigen het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanslag met de bomauto vond plaats aan een café waar soldaten zich zouden hebben bevonden en bij de aanslag op een bekend hotel zouden parlementsleden zijn omgekomen. Het "*Verslag van Human Rights Watch dd. 30/09/2015*" vermeldt dan weer zonder meer dat "*Al-Shabab militants continue to target civilians*" en "*Reports of indiscriminate attacks killing and wounding civilians by AMISON forces and other foreign forces also increased*".

2.13. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat uit "*Verslag UNHCR dd. 21/10/2013*" zou blijken dat Somaliërs zonder netwerk in Mogadishu niet kunnen terugkeren, merkt de Raad op dat dit document van bijna drie jaar geleden dateert en dus niet meer actueel is. Bovendien betreft het document de mogelijkheid tot toepassing van het intern vestigingsalternatief, terwijl verzoeker *in casu* zelf van Mogadishu afkomstig is en bovendien zelf stelt dat hij een netwerk heeft nu hij gronden bezit en hooggeplaatste familie heeft in zijn regio van herkomst. Verder wordt aan verzoekers asielrelaas - waaronder de moord op zijn familie - geen geloof gehecht.

2.14. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK